

[Udenrigsministeren.]

i et særligt udvalg, nedsat under arbejds- og socialministeren. Først når dette udvalg har afsluttet sit arbejde og vi har fået klarhed over, hvorledes forholdet er, vil det efter min mening være rigtigt at forelægge konventionen til vedtagelse her i tinget. Vi har anmodet udvalget om snarest muligt at afgive et svar, og såsnart der er skabt klarhed på dette punkt, vil konventionen blive forelagt.

Der er imidlertid endnu en årsag til, at vi har tøvet noget, og det er, at man jo stadig arbejder på en tillægsprotokol, der bl. a. skal omfatte retten til ejendom og retten til undervisning, specielt religionsundervisning. Jeg havde ventet, at dette arbejde var blevet tilendebragt, således at vi havde kunnet ratificere både konventionen og protokollen på samme tid. Det viste sig imidlertid at volde vanskeligheder; på et vist tidspunkt for en halvanden måneds tid siden så det ud til, at der kunne opnås enighed om disse protokoller, og så var det jo urimeligt først at fremlægge konventionen og derefter nogle måneder senere protokollen. Dette er årsagen til, at vi ikke har fået konventionen forelagt; det skyldes på ingen måde manglende interesse hos regeringen eller hos mig, og såsnart det er muligt, vil denne konvention altså blive forelagt rigsdagen.

Hermed tror jeg, jeg har svaret på de fleste spørgsmål, der blev stillet til mig. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Viggo Stareke om, at der er en fare for, at det humanitære arbejde kan tilsløre de grundlæggende årsager til krigen, men da vi nu ved, hvordan verden er, er det dog bedre, hvor paradoksalt det end lyder, at mildne krigens virkninger, selvom det ikke skal medføre, at vi ophører at bekæmpe årsagerne til krig. Disse konventioner er i denne barske, hårde og brutale verden, som er blevet det 20. århundredes, et vidnesbyrd om, at menneskehedens stemme stadig kan løfte sig, og et udtryk for, at der også er andre følelser i menneskene end had og bitterhed. Derfor er det godt, at Det internationale Røde Kors har levet op til sit motto: „I krig og fred barmhjertighed“.

Inger Merete Nordentoft: Det glæder mig, at den højtærede udenrigsminister er enig med mig i, at afslutningen af en fredspagt mellem de fem store ville betyde en lettelse for alle nationers folk.

Det, der kaldte mig herop, var udenrigsministerens ord om de åbne grænser og samarbejde, der ikke undlod at gøre indtryk

på mig. Nu er det jo således, at vi her i landet fornylig har oplevet, at en række ansete kvinder besøgte Sovjetunionen og ved deres tilbagekomst havde store vanskeligheder ved at komme til orde i dansk offentlighed og også fik annulleret en aftale, som statsradiofonien havde med dem, før de rejste. Ja, disse mennesker har ikke blot svært ved at komme til orde, skønt det utvivlsomt ville have været et vigtigt led i den forståelse mellem folkene, som udenrigsministeren talte så smukt om, hvis de havde fået adgang til at fortælle nogle af de ting, de selv havde oplevet i Sovjetunionen, men det er endog gået så vidt, at en enkelt af dem, fru Grethe Forchhammer, har været ude for, hvad man kan kalde forfølgelse i anledning af sit besøg og sine udtalelser, idet hun ikke blev genvalgt som næstformand i nationalrådet på grund af en aktion, der blev ledet af det ærede medlem af dette høje ting fru Erna Sørensen, der som begrundelse for, at fru Grethe Forchhammer ikke kunne genvælges, sagde, at det ville skade nationalrådets samarbejde med de offentlige myndigheder. Da jeg bad det ærede medlem fru Erna Sørensen begrunde dette, sagde det ærede medlem, at hun allerede på nationalrådets vegne havde mødt den kolde skulder hos regeringen. Det forekommer mig, at disse forhold er i så åbenbar modstrid med de smukke ord, som den højtærede udenrigsminister udtalte, at jeg må fremføre dem her.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg tror ikke, det er nogen nytte til for mig at veksle bemærkninger med det ærede medlem om dette spørgsmål. Det har været meget diskuteret i pressen, og jeg tror ikke, det vil lykkes mig at overbevise det ærede medlem om rigtigheden i de synspunkter, som jeg kunne have om denne sag, lige så lidt som jeg er blevet overbevist af det ærede medlem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg tillader mig at foreslå, at forslaget til rigsdagsbeslutning henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.